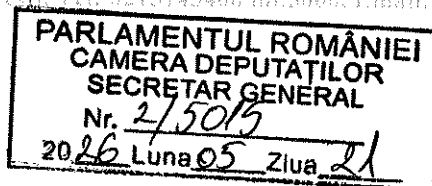

ROMANIA
DEPARTAMENTUL PENTRU RELATII CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 32, sector 1, București, Tel: 0213143400 fax 3000, E-mail: departamentul@gov.ro

Nr. 5917/2026

19-05-2026

**Către: DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 14 mai 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Bp Legislativ

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea art. 113 din Codul penal – reducerea limitei de vârstă a răspunderii penale de la 14 la 12 ani, exclusiv pentru infracțiunea de omor, condiționată de discernământ (Bp. 34/2026, Plx. 352/2026);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Bp. 761/2025, Plx. 264/2026);*
3. *Propunerea legislativă pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice (Bp. 697/2025, Plx. 273/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul Penal (Bp. 760/2025, Plx. 301/2026);*
5. *Propunerea legislativă privind completarea art. 48 din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 78/2026, L. 211/2026); Plx 389/2026*
6. *Propunerea legislativă privind declararea ca municipiu a orașului Voluntari, județul Ilfov (Plx. 151/2026);*
7. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri (Bp. 39/2026, Plx. 353/2026);*
8. *Propunerea legislativă pentru completarea art. 151 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Plx. 169/2026);*
9. *Propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 76/2026, Plx. 365/2026);*
10. *Proiectul de Lege pentru modificarea alineatului (3) al articolului 654 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății (Bp. 378/2025, Plx. 495/2025);*
11. *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 115/2015 privind alegerea autorităților administrației publice locale și a Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente (Bp. 320/2025, Plx. 443/2025);*
12. *Proiectul de Lege pentru completarea Legii societăților nr. 31/1990 (Bp. 362/2025, Plx. 510/2025);*

13. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției (Bp. 695/2025, Plx. 295/2026).*

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, punctul de vedere al Guvernului referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 71/2026, L. 205/2026). Plx 396/2026

Cu deosebită considerație,

 NINA ȘĂPĂUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice*, inițiată de doamna deputat AUR Laura Gherasim împreună cu un grup de parlamentari AUR (**Bp. 697/2025, Pl-x. 273/2026**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice, propunându-se:

- stabilirea unui termen legal imperativ de plată pentru toate creanțele certe și exigibile rezultate din contracte comerciale cu instituții publice;
- aplicarea automată a penalităților de întârziere, în urma existenței unei obligații exigibile de plată izvorâte în urma unui contract sau a unui acord-cadru de achiziție publică;
- introducerea unui mecanism de constatare juridică a recepției, prin intermediul experților tehnici judiciari, atunci când autoritatea contractantă tergiversează semnarea documentelor;

- crearea unui Certificat de plată restantă cu valoare de titlu executoriu, care permite demararea procedurilor de executare silită;
- stabilirea unei răspunderi subsidiare a Ministerului Finanțelor, în cazul în care instituția contractantă nu dispune de fonduri, astfel încât lipsa de lichiditate să nu afecteze executarea obligației;
- asigurarea transparenței și responsabilității instituțiilor publice față de contribuabil și mediul economic.

II. Observații

1. În ceea ce privește lit. e) a art. 2 din inițiativa legislativă, referitoare la definirea termenului de plată, nu se precizează locul în care ar trebui înregistrată factura.

Totodată, dacă la lit. e) a art. 2 se stabilește că termenul de plată este de 30 de zile de la data înregistrării facturii, la alin.(1) al art. 4 din inițiativa legislativă se propune ca termenul de plată să fie de cel mult 30 de zile calculate de la diferite momente, precum recepția fără obiecțiuni, rezolvarea obiecțiunilor sau finalizarea etapei de execuție. Această formulare creează neconcordanțe între prevederile inițiativei legislative.

2. Referitor la art. 3, considerăm necesară revizuirea acestuia, în ceea ce privește tipurile de instituții publice enumerate, în scopul numirii acestora în concordanță cu tipurile de instituții publice prevăzute de *Legea finanțelor publice locale nr.273/2006, cu modificările și completările ulterioare*, respectiv de *Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*.

3. În ceea ce privește propunerea prevăzută la alin. (4) al art. 4 din inițiativa legislativă, potrivit căreia Trezoreria Statului ar urma să efectueze în mod automat plata în condițiile alin.(1) al art.4, precizăm că aplicarea unei astfel de prevederi ar presupune ca Trezoreria Statului să poarte corespondență cu toate autoritățile contractante de pe teritoriul României pentru a evita efectuarea unor plăți duble, să se subroge în drepturile și obligațiile acestora și să efectueze verificările prevăzute de reglementările în vigoare. În acest context, ar trebui aplicate inclusiv prevederile *Ordinului ministrului finanțelor publice nr.923/2014 pentru aprobarea Normelor metodologice generale referitoare la exercitarea*

controlului financiar preventiv și ale Ordinului ministrului finanțelor nr.1140/2025 pentru aprobarea Normelor metodologice privind angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata cheltuielilor bugetare, cu modificările și completările ulterioare. În aceste condiții, efectuarea unei plăți „*automate*” a facturilor nu poate fi realizată.

Totodată, propunerea prevăzută la alin.(4) al art.4, precum și cea de la art.10, referitoare la introducerea unui nou art. 57¹ în *Legea nr.500/2002*, intră în contradicție cu dispozițiile art.2 alin.(1) pct. 13, 25, 35 și 39, precum și cu prevederile art. 24 și art. 52 din actul normativ menționat anterior. Potrivit acestor reglementări, plata cheltuielilor se efectuează de către conducătorul compartimentului financiar-contabil sau de către persoana responsabilă cu efectuarea plății, în baza ordonanțării acestora și în limita creditelor bugetare aprobate și a fondurilor disponibile cu această destinație.

De asemenea, instituțiile publice își desfășoară operațiunile de încasări și plăți prin conturile deschise la Trezoreria Statului, în structura Clasificației indicatorilor privind finanțele publice, aprobată prin *Ordinul ministrului finanțelor publice nr.1954/2005, cu modificările și completările ulterioare.* Aceste operațiuni se realizează potrivit bugetelor aprobate, în limita creditelor bugetare deschise și repartizate și a disponibilităților existente în conturile proprii ale instituțiilor publice.

În acest context, precizăm că Trezoreria Statului, care, alături de celelalte instituții de credit din România, este participant direct în sistemul electronic de plăți din România, procedează exclusiv la decontarea documentelor de plată depuse de către clienții săi. Trezoreria Statului nu întocmește în numele acestora documente de plată și nu efectuează plăți din conturile instituțiilor publice decât în măsura în care acestea dispun efectuarea plăților respective, cu excepția situațiilor în care se dispune executarea silită prin poprirea conturilor.

Totodată, potrivit art. 21 și art. 22 din *Legea nr. 500/2002*, ordonatorii de credite au responsabilitatea repartizării creditelor de angajament și a creditelor bugetare aprobate pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, precum și răspunderea privind angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și a creditelor bugetare aprobate, pe baza *principiilor bunei gestiuni financiare.*

De asemenea, ordonatorii de credite au obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele

bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale.

În aceste condiții, având în vedere că Trezoreria Statului nu deține informații referitoare la contractele încheiate de instituțiile publice, la facturile primite de acestea, la subdiviziunile de cheltuieli bugetare din care trebuie efectuate plățile sau la parcurgerea fazelor de angajare, lichidare și ordonanțare a cheltuielilor, aceasta nu poate proceda la efectuarea unor plăți în mod automat, în condițiile propuse.

De asemenea, la alin.(6) al art.4 din inițiativa legislativă se prevede obligația instituției publice de a notifica eventualele motive de neacceptare a facturii, fără a se preciza în mod clar cui trebuie adresată această notificare, respectiv operatorului economic sau Trezoreriei Statului.

În același timp, prevederea potrivit căreia Trezoreria Statului ar trebui să efectueze automat plata la împlinirea termenului de 30 de zile de la înregistrarea facturii intră în contradicție cu demersurile prevăzute la art. 5 din inițiativa legislativă, care reglementează posibilitatea deschiderii unei acțiuni în instanță pentru emiterea certificatului de plată restantă.

Totodată, în situația în care o autoritate contractantă realizează un management financiar deficitar și își planifică în mod eronat necesitățile bugetare, această situație nu poate justifica instituirea obligației Ministerul Finanțelor de a aloca automat resursele financiare, astfel cum se prevede la alin.(1) al art.6 din inițiativa legislativă și cu atât mai puțin acordarea dreptului operatorului economic de a solicita executarea silită a ministerului.

De asemenea, prevederile *Legii nr.72/2013 privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante, cu modificările și completările ulterioare*, coroborate cu prevederile *Ordinului ministrului finanțelor nr.1140/2025, entru aprobarea Normelor metodologice privind angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata cheltuielilor bugetare, cu modificările și completările ulterioare*, reglementează deja mecanismele aplicabile în cazul întârzierii plății facturilor, ceea ce conduce la concluzia că soluțiile propuse prin inițiativa legislativă sunt, în mare măsură, redundante.

4. La art.6 din inițiativa legislativă se propune ca, la solicitarea justificată a unei instituții debitoare, în cazul în care aceasta nu dispune de resursele financiare necesare, Ministerul Finanțelor să aibă obligația de a aloca fondurile necesare în termen de 10 zile lucrătoare.

Totodată, în caz de refuz nejustificat, de omisiune sau din lipsa resurselor necesare din partea autorității contractante, operatorul economic să fie îndreptățit să solicite executarea silită împotriva Ministerului Finanțelor, în solidar cu instituția debitoare. Ministerul Finanțelor poate efectua plata temporar prin mecanismul de suplimentare bugetară, urmând recuperarea sumelor ulterior, având, totodată, drept de regres asupra instituției beneficiare.

În ceea ce privește alin.(1) al art.6 din inițiativa legislativă, precizăm că, la art.16 din *Legea nr.500/2002*, este reglementată modalitatea de aprobare a bugetelor de venituri și cheltuieli ale instituțiilor publice, în limita cărora se deschid și se repartizează de către ordonatorii de credite bugetare și, pe cale de consecință, se efectuează plăți.

În acest context, Ministerul Finanțelor nu este în măsură „*să aloce fondurile necesare în termen de 10 zile lucrătoare*”, acesta putând doar să avizeze sau să aprobe cererile pentru deschiderea de credite bugetare prezentate de ordonatorii de credite, potrivit bugetului aprobat.

Având în vedere aceste aspecte, propunerile de reglementare de la art.6 și art.12 din inițiativa legislativă, prin care se angajează răspunderea Ministerului Finanțelor în cazul în care o terță autoritate contractantă sau instituție publică refuză nejustificat sau nu dispune de resursele financiare necesare efectuării anumitor plăți, contravin cadrului actual de reglementare în domeniul finanțelor publice și sunt neoportune.

Ministerul Finanțelor nu poate prelua obligații de plată pe care alte instituții publice nu și le onorează, întrucât nu dispune de fonduri alocate în acest sens și nu este responsabil de apariția situațiilor de insuficiență a fondurilor la nivelul acestora.

Totodată, considerăm că normele propuse sunt susceptibile de a atrage critici de neconstituționalitate din perspectiva încălcării alin.(5) al art.1 din *Constituția României*, referitor la *principiul legalității*, precum și a art.138 din *Constituția României*, care consacră *principiul utilizării resurselor bugetare*. Din modul de formulare a art.6 și art.12 din propunerea legislativă, rezultă că Ministerul Finanțelor ar dobândi rolul

unui „*plătitor universal*”, depășindu-se, astfel, principiile stabilite de prevederile art. 2 pct.35, art.12, art.14 și art.22 din *Legea nr.500/2002*.

În acest sens, alin. (2) al art.6 din inițiativa legislativă instituie posibilitatea executării silite a Ministerului Finanțelor, în solidar cu instituția publică debitoare, pentru obligațiile de plată restante ale acesteia. O asemenea soluție legislativă depășește rolul constituțional și legal al Ministerului Finanțelor și generează efecte sistemice contrare *principiilor responsabilității bugetare, disciplinei financiare și legalității execuției bugetare*. Prin instituirea posibilității executării silite a Ministerului Finanțelor se creează o garanție implicită pentru obligațiile tuturor instituțiilor publice, se diminuează responsabilitatea ordonatorilor de credite și se încurajează conduita pasivă sau chiar abuzivă a autorităților debitoare, care ar putea amâna plata obligațiilor în considerarea faptului că acestea vor fi suportate, în final, de Ministerul Finanțelor.

Un asemenea mecanism este incompatibil cu principiile stabilite de *Legea nr.500/2002*, privind responsabilitatea ordonatorilor de credite, întrucât mutarea obligației de plată de la ordonatorul de credite către o altă instituție publică golește de conținut răspunderea stabilită de art.22 din actul normativ menționat anterior.

De asemenea, inițiativa legislativă nu conține o evaluare a volumului plăților restante, nu estimează numărul potențial de executări silite și nu analizează impactul asupra bugetului Ministerului Finanțelor și asupra sistemului judiciar, aspecte care pot genera efecte financiare imprevizibile, contrar celor statuate de Curtea Constituțională prin *Decizia nr.139/2019 din 13 martie 2019 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr.13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar*. În lipsa unui studiu de impact nu poate fi determinat riscul bugetar real, fapt ce ar conduce la adoptarea unei norme cu efecte financiare imprevizibile (există riscul epuizării accelerate a bugetului Ministerului Finanțelor), astfel încât norma devine arbitrară și lipsită de fundamentare, ceea ce contravine cerințelor de calitate a legii.

Mai mult decât atât, prin măsura referitoare la faptul că Ministerul Finanțelor are drept de regres împotriva instituțiilor publice pentru sumele plătite în urma executării silite, s-ar încălca, pe de o parte,

principiul bunei administrări a justiției, prin supraaglomerarea instanțelor cu acțiunile în regres, iar, pe de altă parte, s-ar prejudicia bugetul public prin generarea de cheltuieli de judecată suplimentare, întrucât acțiunile în regres presupun cheltuieli administrative și de reprezentare.

În consecință, ar fi fost necesară reanalizarea alineatelor (1) și (2) ale art.6, precum și a prevederilor art.12 din inițiativa legislativă.

5. La art.12 din inițiativa legislativă, se propune completarea art.1 din *Ordonanța Guvernului nr.22/2002, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou alineat, potrivit căruia: „*Prin derogare de la prevederile alin. (1) și (2), pentru creanțele constatate prin certificatul de plată restantă prevăzut de legea specială privind plata creanțelor comerciale de către stat, executarea silită se poate îndrepta, în solidar, împotriva instituției debitoare și a Ministerului Finanțelor*”.

Potrivit reglementărilor în vigoare, creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina autorităților și instituțiilor publice se achită din sumele aprobate prin bugetele acestora, de la titlurile de cheltuieli în care se încadrează obligația de plată respectivă. Totodată, instituția debitoare are obligația ca, în termen de 6 luni de la data comunicării somației de plată de către organul competent de executare, la cererea creditorului, să întreprindă demersurile necesare pentru îndeplinirea obligației de plată.

De asemenea, prin actul normativ menționat anterior au fost instituite derogări de la prevederile *Legii nr.500/2002* și ale *Legii nr.273/2006*, care permit ordonatorilor principali de credite să efectueze virări de credite bugetare pe parcursul anului bugetar pentru asigurarea fondurilor necesare plății titlurilor executorii. Prin urmare, cadrul legislativ actual oferă deja instrumente care permit instituțiilor publice să asigure plata obligațiilor stabilite prin titluri executorii.

Prin urmare, există pârghii ca instituțiile în cauză să întreprindă demersuri pentru efectuarea plăților în cauză și nu să se impute Ministerului Finanțelor achitarea acestor creanțe care nu au legătură cu activitatea instituției.

În acest context, insuficiența fondurilor pentru plata acestor obligații poate apărea, în principal, ca urmare a fundamentării incomplete a necesarului de credite bugetare sau a modului de prioritizare a fondurilor de către ordonatorii principali de credite, în condițiile în care,

potrivit art.28⁴ din *Legea nr.500/2002*, aceștia au obligația de a asigura cu prioritate sumele necesare pentru plata arieratelor și a plăților restante.

Totodată, potrivit art. 21 și art. 22 din *Legea nr.500/2002*, ordonatorii de credite au responsabilitatea repartizării creditelor de angajament și a creditelor bugetare aprobate pentru bugetul propriu și pentru instituțiile din subordine sau coordonare, precum și răspunderea pentru angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor în limita creditelor aprobate. Prin urmare, obligația de a asigura cuprinderea în buget și plata cu prioritate a sumelor aferente obligațiilor stabilite prin titluri executorii revine exclusiv ordonatorilor de credite.

În ceea ce privește rolul Ministerul Finanțelor, acesta exercită, în temeiul prevederilor *Legii nr.500/2002* și ale *Hotărârii Guvernului nr.34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare*, atribuții de coordonare și elaborare a politicii bugetare, inclusiv pregătirea proiectelor legilor bugetare și a rectificărilor bugetare, acestea fiind supuse dezbaterii și aprobării Parlamentului. În acest sens, Ministerul Finanțelor este titularul unei obligații de diligență în procesul de elaborare a politicii bugetare și nu al unei obligații de rezultat, constând în alocarea directă de fonduri pentru acoperirea obligațiilor de plată ale altor instituții publice.

De asemenea, menționăm că Ministerul Finanțelor gestionează două bugete distincte, respectiv bugetul „*Ministerul Finanțelor*”, cod 16, din care se finanțează activitatea aparatului central și a unităților subordonate și bugetul „*Ministerul Finanțelor - Acțiuni generale*”, cod 65, fără ca acestea să includă resurse destinate acoperirii obligațiilor de plată ale altor autorități contractante.

În aceste condiții, nu se consideră oportună instituirea posibilității ca, în caz de refuz nejustificat, omisiune sau lipsă a resurselor financiare din partea unei autorități contractante, operatorul economic să poată solicita executarea silită a Ministerului Finanțelor, în solidar cu instituția debitoare. Astfel de cheltuieli nu au legătură directă cu activitatea ministerului și ar greva nejustificat bugetul acestuia, sumele necesare nefiind prevăzute în buget.

În contextul celor prezentate anterior, considerăm necesar de menționat *Recursul în Interesul Legii nr.10/2011* cu privire la cererile de chemare în garanție a Ministerului Finanțelor formulate de către instituțiile publice angajatoare sau ordonatorii de credite cu privire la drepturile salariale ale personalului din sectorul bugetar prin care Înalta

Curte de Casație și Justiție (ICCJ) a statuat că, „atât timp cât între debitorul obligației de plată deduse judecății, respectiv instituția publică obligată la plată, și chematul în garanție, respectiv Ministerul Finanțelor Publice, nu există o obligație de garanție sau de despăgubire, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 60 din Codul de procedură civilă.” Această interpretare este în concordanță și cu dispozițiile art. 2 pct. 35 din *Legea nr.500/2002, cu modificările și completările ulterioare*, care prevăd astfel: „*plata cheltuielilor - fază în procesul execuției bugetare reprezentând actul final prin care instituția publică își achită obligațiile față de terți*”.

Totodată, apreciem că norma propusă pare a fi disproporționată și incompatibilă cu *principiile legalității bugetare și ale bunei administrări a fondurilor publice*, fiind susceptibilă de neconstituționalitate.

6. Referitor la conținutul *Expunerii de motive*, precizăm următoarele aspecte:

Potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, instrumentul de prezentare și motivare trebuie să includă cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, impactul socioeconomic, impactul asupra sistemului juridic, consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, precum și activitățile de informare publică.

Din analiza instrumentului de motivare se observă lipsa elementelor concrete care să motiveze în mod obiectiv justificarea soluțiilor legislative preconizate, cu atât mai mult cu cât acestea au un caracter preponderent tehnic. Inițiatorii nu au prezentat în *Expunerea de motive* a propunerii legislative niciun argument de natură să releve deficiența sau insuficiența actualului cadru normativ incident cu privire la materia de referință. În acest sens, învederăm că, în cuprinsul *Expunerii de motive*, se prevede, de-o manieră lacunară, faptul că: „*proiectul de lege propune o soluție legislativă clară și aplicabilă, inspirată din bune practici europene*”.

Referitor la normele de tehnică legislativă, Curtea Constituțională¹ a statuat următoarele: „*deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a constatat că prin reglementarea acestora au*

¹ Decizia nr. 448/ 2013

fost impuse o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

În acest context, semnalăm că *Expunerea de motive* nu respectă structura prevăzută de dispozițiile ante-menționate, având în vedere că nu sunt indicate lucrările de cercetare, evaluările statistice, referirile la documente de politici publice și nu sunt indicate consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, precum și activitățile de informare publică.

7. Cu caracter general, semnalăm faptul că *Legea nr.72/2013* reglementează cu privire la măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante. În acest context, învederăm faptul că instanța de contencios constituțional a stabilit în jurisprudența sa, *Decizia 242/2020*, faptul că: „*legile și ordonanțele/ordonanțele de urgență aflate în vigoare se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel că orice intervenție legislativă ulterioară cu privire la obiectul lor de reglementare nu se poate transforma într-o reglementare concurentă actului normativ aflat în vigoare, ci trebuie să respecte această prezumție, modificând, completând sau abrogând, după caz, reglementarea inițială*”.

Soluțiile normative din cuprinsul inițiativei legislative nu îndeplinesc cerințele de previzibilitate a legii, prevăzute de art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, astfel cum acestea au fost dezvoltate de jurisprudența *Curții Constituționale*. Astfel, „*în ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea constată că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate*”². În acest sens, „*noțiunea de previzibilitate a legii poate fi analizată sub aspectul modului în care destinatarul*

² *Decizia nr. 26/2012, Decizia nr. 31/2016*

normei receptează conținutul normativ adoptat de legiuitor, a capacității acestuia de a înțelege norma în scopul de a-și adecva comportamentul, de a se conforma prescripției legale. Din această perspectivă, previzibilitatea legii impune legiuitorului ca normele pe care le edictează să fie clare, ușor de înțeles, fără un conținut echivoc, precise, în corelare cu întreg ansamblul normativ. Referitor la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, (...) că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (...) și că Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta”³.

8. În contextul celor învederate mai sus, prin raportare la soluțiile propuse în cuprinsul inițiativei legislative, semnalăm următoarele:

Cu titlu general, apreciem că, deoarece prin prezenta inițiativă se intervine asupra altor acte normative, era necesară modificarea corespunzătoare a titlului, respectiv utilizarea cifrelor romane pentru numerotarea articolelor din cuprinsul propunerii, în conformitate cu prevederile art. 41 alin. (5), respectiv art. 47 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

În cuprinsul art. 1 din inițiativă este echivocă raportarea la „*termen legal determinat*”.

Cu privire la art. 2 din cuprinsul prezentei inițiative, semnalăm că unii termeni definiți în cuprinsul acestui text sunt definiți și în cuprinsul altor acte normative, precum „*operator economic*”, la pct. 1 din Anexa la *Legea nr. 296/2004 privind Codul consumului*, „*autoritate contractantă*” la art. 4 alin. (1) din *Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice*, respectiv art. 2 pct. 1 din *Legea nr. 72/2013* și „*ordonator de credite*”, la art. 2 lit. o) din *Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi a României*, astfel că, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, se impunea utilizarea normei de trimitere pentru evitarea unor paralelisme legislative.

De asemenea, textul propus pentru art. 2 lit. c) trebuie corelat cu prevederile capitolului II -Titlul executoriu - din *Legea nr. 134/2010*

³ Decizia nr. 710/2016

privind Codul de procedură civilă. Totodată, semnalăm neclaritatea normei propuse din perspectiva utilizării sintagmei: „*document emis la cererea operatorului economic, de către instanțele de judecată*”. În plus, era necesar să se reexamineze sintagma: „*cu valoare de titlu executoriu*”, norma propusă trebuind să prevadă, cu exactitate, titlul executoriu vizat.

În cuprinsul textului propus pentru art. 3 lit. c), nu este clară intenția de reglementare, fiind menționat faptul că: „*entitățile de drept public...desfășoară activități economice prin raporturile contractuale cu operatori economici*”. De asemenea, nu este definită noțiunea de „*instituii publice cu autonomie bugetară sau autofinanțare parțială*”. Or, potrivit normelor de tehnică legislativă din cuprinsul art. 25 din *Legea nr. 24/2000*, „*În cadrul soluțiilor legislative preconizate trebuie să se realizeze o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în noua reglementare, care au un alt înțeles decât cel comun, pentru a se asigura astfel înțelegerea lor corectă și a se evita interpretările greșite*”.

Cu privire la art. 4, menționăm că instituirea unor norme derogatorii, în conformitate cu art. 15 alin. (3) din *Legea nr. 24/2000*, se realizează atunci când acestea conțin norme diferite referitoare la o situație anume determinată, în timp ce reglementarea-cadru de la care se derogă își păstrează caracterul general-obligatoriu pentru toate celelalte cazuri. Astfel, în privința art. 4, se derogă de la prevederile art. 6 și 7 din cuprinsul *Legii nr. 72/2013*, care stabilesc cursul termenului legal de plată de către autoritățile contractante pentru sumele de bani rezultând din contracte încheiate cu profesioniști, pentru a stabili alte momente de începere a curgerii termenului legal, aplicabile aceluiași cazuri prevăzute de *Legea nr. 72/2013*. În acest sens, normele derogatorii nu instituie un regim special pentru o situație anume determinată, ci reglementează aceleași cazuri precum reglementarea cadru, ceea ce creează aptitudinea normei derogatorii de a goli de conținut norma de la care se derogă, astfel că se impunea revederea intenției de reglementare sub acest aspect, inclusiv din perspectiva modificării reglementării-cadru. Mai mult decât atât, precizăm că, deși în cuprinsul art. 4 alin. (1) se realizează o „*derogare de la art. 5-7 din Legea nr. 72/2013*”, în cuprinsul art. 2 lit. f) se face referire la „*respectarea art. 3-7 din Legea nr. 72/2013*”, normele propuse trebuind să fie corelate între ele, astfel încât să se asigure un cadru legislativ coerent, clar și previzibil.

Suplimentar, cu privire la alin. (2), menționăm că se impunea reformularea sintagmei „*exigibilitate automată*”, deoarece împlinirea

termenelor de plată conferă creanțelor atributul exigibilității, fără ca aceasta să fie automată. Și în cuprinsul alin. (4) al art. 4, se prevede, de o manieră deficitară, faptul că „*trezoreria statului efectuează plata automată a facturilor*”, nerezultând, cu exactitate, modalitatea de punere în aplicare a acestei măsuri.

Prin raportare la art. 5, considerăm că se impunea clarificarea regimului juridic al procedurii de constatare judiciară a lucrărilor executate, respectiv dacă normele prin care este instituită derogă de la prevederile art. 997-1002 din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă*. Astfel, art. 997 alin. (1) prevede că această procedură se efectuează pentru dispunerea unor măsuri provizorii, în timp ce art. 997 alin. (5) prevede că măsurile dispuse pe această cale nu pot să rezolve litigiul în fond și nici ca, prin executarea lor, să nu mai fie posibilă restabilirea situației în fapt. În plus, art. 1002 alin. (2) prevede că ordonanța președințială nu are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului. În acest sens, art. 5 prevede că această procedură este întreprinsă în vederea emiterii certificatului de plată restantă care, în conformitate cu art. 2 lit. c) și art. 5 alin. (8) din cuprinsul prezentei propuneri, constituie titlu executoriu pentru executarea obligațiilor de plată restante, însă aceste obligații reprezintă însăși fondul dreptului de creanță al operatorului economic față de autoritatea contractantă.

De asemenea, cu privire la art. 5 alin. (3), conform căruia raportul constituie „*probă suficientă*”, menționăm că, în conformitate cu art. 264 alin. (2) din *Codul de procedură civilă*, aprecierea probelor este la latitudinea judecătorului, potrivit convingerilor sale, probele neavând o importanță prestabilită, astfel că se impunea revizuirea soluției propuse. Totodată, în ce privește art. 5 alin. (6) și (8), considerăm că se impunea revizuirea acestor norme prin raportare la art. 8, coroborat cu art. 4, din cuprinsul *Legii nr. 72/2013*, care prevede că nivelul dobânzii penalizatoare se calculează potrivit art. 13 din *Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar*, aprobată prin *Legea nr. 43/2012*.

În contextul celor menționate mai sus, arătăm că, jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit faptul că legiuitorul are obligația de a asigura corelarea noilor reglementări cu ansamblul legislației în vigoare, pentru a evita paralelismele legislative, contradicțiile și incoerența legislativă, care este de natură a afecta *principiul securității juridice*.

Astfel, cu caracter exemplificativ, în cuprinsul deciziei *Curții Constituționale a României nr. 26/2012*, s-a statuat de maniera următoare: „*Existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții de lege prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduce la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei*”.

Textul propus pentru art. 6 trebuia corelat cu *Legea nr. 500/2002*, alocările bugetare fiind făcute prin legile bugetare anuale, precum și prin legile de rectificare. De asemenea, este neclară raportarea la „*mecanismul de suplimentare bugetară*”, fiind necesare clarificări în acest sens.

Cu privire la art. 8 alin. (2), apreciem că se impunea clarificarea interdicției încheierii de noi contracte de achiziții publice în situațiile în care depășirea termenului de plată de 30 zile intervine în cursul efectuării procedurilor de atribuire, începute anterior curgerii termenului de plată.

În privința art. 9 alin. (1) lit. b), considerăm că se impunea reformularea textului propus, deoarece sesizarea controlului financiar intern are loc printr-un act de sesizare, respectiv de autosesizare, astfel că aceasta nu poate avea loc prin efectul automat al împlinirii termenului de plată.

În ceea ce privește art. 10 alin. (3), prin raportare la art. 9 alin. (3), semnalăm că nu reiese dacă imputarea dobânzilor și penalităților de întârziere are loc prin dispoziția sau pe baza constatărilor Curții de Conturi, astfel că, pentru unitate de terminologie, se impunea revizuirea soluțiilor preconizate.

Prin raportare la art. 14, menționăm că textele propuse privesc instituții și autorități contractante cu plăți restante, însă prevederile legale pe care le completează, respectiv art. 167 și 168 din *Legea nr. 98/2016*, privesc categoriile de operatori economici pe care autoritatea contractantă îi exclude din procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice. În acest sens, având în vedere prevederile art. 61 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000* privind integrarea armonioasă a modificărilor legislative în cadrul prevederilor modificate, apreciem că se impunea reevaluarea acestei intervenții sub aspectul corelării cu actul normativ de bază.

Cu privire la art. 15 alin. (2), apreciem că era necesară detalierea conținutului normelor metodologice, deoarece această normă constituie

temeiul la nivel primar al adoptării hotărârii de Guvern de aprobare a normelor metodologice, care, în conformitate cu art. 108 alin. (2) din *Constituție*, pot fi emise doar „*pentru organizarea executării legilor*”. De asemenea, pentru a asigura previzibilitatea și claritatea normei, era necesară reformularea art. 15 alin. (3) în acord cu prevederile art. 65 alin. (3) din *Legea nr. 24/2000*, prin identificarea expresă a normelor ce se abrogă.

Având în vedere faptul că operatorii economici vizați de prezenta propunere pot fi inclusiv întreprinderi mici și mijlocii, apreciem că ar fi trebuit respectate exigențele impuse de art. 9 alin. (2) și (4) din *Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii prin aplicarea Testului IMN* și completarea, în consecință, a *Expunerii de motive*.

Semnalăm că era necesar ca inițiatorii propunerii să analizeze necesitatea introducerii normelor tranzitorii, în temeiul art. 26 coroborat cu art. 54 din *Legea nr. 24/2000*. Astfel, trebuia avută în vedere respectarea *principiului neretroactivității legii*, în sensul în care intervențiile legislative propuse nu pot să vizeze *facta praeterita*, respectiv drepturi născute și stinse înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, o extindere a aplicării dispozițiilor acestei legi asupra acestor situații ar echivala cu o negare a *principiului neretroactivității legii civile*, consacrat de art. 15 alin. (2) din *Constituție*.

Importanța și relevanța constituțională a normelor tranzitorii a fost subliniată de către Curtea Constituțională prin *Deciziile nr. 845/2020 și nr. 846/2020*.

9. Având în vedere că noțiunea de autoritate contractantă include entități care utilizează fonduri publice indiferent de sursa de finanțare, măsura propusă ar putea conduce la suportarea de la bugetul de stat a unor cheltuieli aferente altor surse de finanțare.

Precizăm că, potrivit alin.(5) al art.138 din *Constituția României*, „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

Având în vedere cele prezentate anterior, considerăm că, în actualul context bugetar, nu pot fi susținute propuneri de măsuri care conduc la cheltuieli suplimentare ale bugetului de stat, fără prezentarea unor măsuri concrete care să asigure compensarea acestor cheltuieli suplimentare.

Totodată, atașăm prezentului punct de vedere opinia Agenției Naționale pentru Achiziții Publice, transmisă prin adresa nr. 1446/04.03.2026.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

**Domnului deputat Sorin-Mihai Grindeanu
Președintele Camerei Deputaților**

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU
ACHIZIȚII PUBLICE

Către: Domnul Nini SĂPUNARU - Secretar de stat
SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
Departamentul pentru Relația cu Parlamentul
e-mail: drparlament@gov.ro

Ref.: Propunere legislativă pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice (L52/2026)

Stimate domnule secretar de stat,

Începând cu data de 22.02.2016, Agenția Națională pentru Achiziții Publice realizează activitatea de monitorizare a proiectelor de acte normative, a actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I și a deciziilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în scopul identificării impactului acestora asupra legislației în domeniul achizițiilor publice, sectoriale și concesiunilor de lucrări și servicii - acțiune inițiată în vederea implementării măsurilor operaționale de corectare și prevenire a inconsecvențelor legislative prevăzute la punctul C al Capitolului 1 din *Strategia națională în domeniul achizițiilor publice*, aprobată prin HG nr. 901/2015¹, care își menține aplicabilitatea și prin măsurile prevăzute la nivelul noii Strategii Naționale în domeniul achizițiilor publice 2023 - 2027, aprobată prin HG nr. 554/2023².

Prin această activitate de monitorizare legislativă, instituția noastră a identificat următorul proiect de act normativ cu impact în domeniul achizițiilor publice:

- ***Propunere legislativă pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice (L52/2026)***

Pentru început reținem faptul că propunerea legislativă stabilește introducerea definiției operatorului economic și autorității contractante în cuprinsul art. 2 după cum urmează:

„a) operator economic - orice entitate cu personalitate juridică sau fizică autorizată, care desfășoară activități economice, comerciale, de furnizare bunuri, prestare servicii sau execuție lucrări, în scopul obținerii unui profit, în baza unui contract încheiat cu o autoritate publică ;

¹HG nr. 901/2015 privind aprobarea Strategiei naționale în domeniul achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 881 din 25 noiembrie 2015, înlocuită prin Hotărârea 554/2023.

²HG nr. 554/2023 pentru aprobarea Strategiei naționale în domeniul achizițiilor publice 2023-2027, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 540 din 16 iunie 2023.

Operator de date cu caracter personal, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU
ACHIZIȚII PUBLICE

b) autoritate contractantă -orice autoritate sau entitate care utilizează fonduri publice pentru achiziția de produse, servicii sau lucrări, indiferent de sursa de finanțare, astfel cum este definit la art. 4 alin. (1) din Legea 98/2016 privind achizițiile publice;"

Necesitatea definirii termenilor utilizați în cuprinsul unui act normativ apare doar în situațiile în care semnificația acestora este alta decât cea din limbajul uzual/comun, astfel încât, în lipsa unei definiții, termenii vor avea înțelesul lor curent din limba română, astfel cum reiese și din contextul în care sunt folosiți.

Totodată, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a stabilit că statutul de operator economic nu depinde de forma juridică sau de scopul lucrativ, definiția actuală din Legea nr. 98/2016 (art. 2 alin. 10 din Directiva 2014/24/EU) punând accent pe capacitatea de a oferi produse/servicii/lucrări pe plată, nu pe destinația banilor obținuți.

În ceea ce privește calitatea de autoritate contractantă, textul Legii 98/2016 privind achizițiile publice este mult mai specific în enumerarea categoriilor în cuprinsul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 98/2016, menționând de altfel că indiferent de proveniența fondurilor regulile privind aplicarea legislației sunt aceleași, precum și faptul că și o entitate privată poate deveni "autoritate contractantă", în condițiile prevederilor art. 6 din Legea nr. 98/2016, prevederi ce reprezintă transpunerea art. 2, respectiv art. 13 din Directiva 2014/24/EU.

În concluzie, după cum se poate constata din analiza legislației în domeniul achizițiilor publice, se aduc completări/modificări ale unor noțiuni specifice achizițiilor publice, iar în vederea respectării normelor de tehnică legislativă privind „Unicitatea reglementării în materie” prevăzute la art. 14 alin (2) din Legea nr. 24/2000³, apreciem că este necesară și suficientă păstrarea definițiilor acestor noțiuni la nivelul legislației specifice.

Pe de altă parte definirea acestora creează un dublaj legislativ sau, după caz, aduce atingere respectării cadrului legal în vigoare.

Totodată, analizând propunerea legislativă menționată în referințe, constatăm că aceasta are drept scop modificarea și completarea Capitolul IV, Secțiunea 6, Paragraful 2 - Motive de excludere a candidatului/ofertantului din Legea nr. 98/2016⁴, prin introducerea în cuprinsul alin. (1) al articolului 167, după litera i) a unei noi litere, respectiv lit. j), cu următorul cuprins:

„(j) care figurează în lista publică a instituțiilor cu plăți restante peste termenul legal prevăzut de legea specială privind plata creanțelor comerciale, cu scadență depășită cu mai mult de 30 de zile, dacă acesta nu a remediat situația până la data semnării contractului. ”

precum și a art. 168 din Legea nr. 98/2016 prin introducerea unui nou aliniat cu următorul cuprins:

³ Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

⁴ Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice

Operator de date cu caracter personal, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016

Str. Foișorului nr. 2, sector 3, București, 031178
Tel: +4 021 311 8090, Fax: +4 021 311 8095, E-mail: contact@anap.gov.ro;
www.anap.gov.ro

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU
ACHIZIȚII PUBLICE

„(4) Operatorul economic are dreptul de a dovedi ca a întreprins măsuri de remediere, respectiv achitarea sumelor restante sau constituirea unei garanții, până la momentul semnării contractului.”

Astfel, raportat la propunerea de modificare și completarea a cadrului legal național privind achizițiile publice, facem următoarele precizări:

Pentru început dorim să subliniem faptul că Legea nr. 98/2016 reglementează conduita pe care trebuie să o aibă operatorii economici în timpul procedurilor de atribuire, instituind reguli stricte și motive de excludere pentru a asigura integritatea procesului de achiziție. Autoritatea contractantă are obligația de a exclude un operator economic în orice moment al procedurii în care ia la cunoștință acțiuni sau inacțiuni ale acestuia care atrag excluderea.

Ca observație generală, precizăm că motivele de excludere ale candidatului ofertantului de la procedurile de achiziție publică sunt expres și limitativ reglementate de Legea nr. 98/2016 și transpun dispozițiile Directivei 2014/24/UE, prin urmare actele normative naționale nu pot reglementa situații suplimentare de exceptare sau de derogare de la prevederile legislației în domeniu fără încălcarea legislației europene relevante ante-menționate transpuse la nivel național.

Acest aspect este clar specificat și în preambulul Directivei 2014/24/UE⁵, în cuprinsul Considerentului 101, ultimul paragraf unde se specifică că „atunci când aplică motive facultative pentru excludere, autoritățile contractante ar trebui să fie atente în mod special la principiul proporționalității, iar „neregulile minore ar trebui să ducă la excluderea unui operator economic doar în circumstanțe excepționale.”

Astfel, motivele de excludere reglementate de Legea nr. 98/2016 vizează exclusiv conduita și situația ofertantului/operatorului economic, nu pe cea a autorității.

În ceea ce privește completarea art. 168 din Legea nr. 98/2016 menționăm că, în contextul legislației privind achizițiile publice, achitarea restanțelor sau constituirea unei garanții reprezintă mecanisme de „remediere” sau de îndeplinire a condițiilor de eligibilitate.

În acest context, în situația în care un operator economic se află într-o situație care ar putea atrage excluderea, legea îi permite să evite eliminarea din procedură dacă ia anumite măsuri așa cum sunt specificate în cuprinsul art. 166 din Legea nr. 98/2016, iar în cazul în care se află într-o situație de excludere (de exemplu, a comis o abatere profesională gravă sau a avut un contract reziliat în trecut), acesta poate dovedi că a clarificat faptele și împrejurările în mod cuprinzător pentru demonstrarea în concret a credibilității, conform art. 171 din Legea nr. 98/2016.

Totodată, constituirea unei garanții la momentul semnării contractului este o obligație contractuală, nu un mecanism de evitare a excluderii și are ca scop acoperirea unui eventual risc de neîndeplinire

⁵ Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE

Operator de date cu caracter personal, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU
ACHIZITII PUBLICE

contractului. Această garanție se constituie, de regulă, în termen de 5 zile lucrătoare de la semnarea contractului de achiziție, conform art. 39 alin. (3) din H.G. nr. 395/2016⁶.

Având în vedere cele sus-menționate, precizăm că propunerea de modificare și completare a legislației naționale specifice în domeniul achizițiilor publice de nivel primar contravine prevederilor art. 57 din Directiva 2014/24/UE (transpuse ca atare la nivel național în cuprinsul Capitolului IV, Secțiunea 6, Paragraful 2), creând astfel premisele declanșării de către Comisia Europeană a unei proceduri de *infringement* împotriva României.

De asemenea, este necesar să subliniem că în contextul monitorizărilor efectuate la nivelul OCDE asupra legislației achizițiilor publice au fost formulate recomandări vizând diminuarea numărului de modificări legislative, numărul modificărilor operate până în prezent la inițiativa altor instituții/entități creând îngrijorare cu privire la asigurarea stabilității cadrului legislativ.

Prin urmare, din considerentele expuse prin prezenta adresă, vă comunicăm că nu susținem adoptarea Propunerii legislative pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice (L52/2026), în forma înregistrată pentru dezbateri parlamentară în Senat.

Cu stimă,

Raluca ROGOZ

Președinte

⁶ H.G. nr. 395/2016 Norme metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice;

Operator de date cu caracter personal, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016

Str. Foișorului nr. 2, sector 3, București, 031178
Tel: +4 021 311 8090, Fax: +4 021 311 8095, E-mail: contact@anap.gov.ro;
www.anap.gov.ro

